

ZGODNJA DANICA

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 7. mal. serp. 1882.

List 27.

Odperto Serce Jezusovo — studenec milosti.

(Konec.)

4. V resnici pobožne duše pa še niso s tem zadovoljne, da se očistijo in potlej varujejo velikih in malih grehov, temuč imajo tudi resnično voljo v dušnem življenju napredovati in doseči kerščansko popolnost. Vsak dan želijo biti boljši, pobožniši, svetejši; prištete hočejo biti tistim izvoljenim, ktere Jezus blagruje, rekoč: „Blagor jim, kteri so pravice lačni in žejni, ker nasiteni bodo“. Kakor lačni in žejni koperni po jedi in pijači, tako kopernijo take izvoljene duše po svetosti in popolnosti. Pa kam hočejo iti, da bo nasitena njih serčna žeja? Zveličar je vsim očitno v tempeljnu povedal, rekoč: „Če je kdo žejen, naj pride k meni, in naj pije“ (Jan. 7, 37). Vsim tedaj, kteri hrepenijo po svetosti, po popolnosti, veli, naj se bližajo njegovemu presv. Sercu, iz kterega je nekđaj tekla kri in voda, in ktero je še zdaj vsim odperto.

Vsa naša pravičnost namreč, ali popolnost, ali svetost, ali kakor že hočete imenovati, je v tem, da si prizadevamo svoje serce tako prenarediti, da bo Jezusovemu najsvetejšemu Sercu podobno; čem bolj je katerokoli serce Jezusovemu podobno, tem svetejše se mora imenovati. Če pa hočeš, da bo res tvoje serce Jezusovemu podobno, ti ne vem boljšega pripomočka svetovati, kakor večkratno, toda v resnici pobožno in vredno sv. obhajilo. Od aposteljnov do današnjih dni so nas vedno cerkveni učenički učili, da pri sv. obhajilu zavživamo s telesom vred pravo živo Kri Jezusa Kristusa. Tedaj tudi takrat, kadar mašnik položijo sv. Hostijo na jezik, se odpre Serce božje in njegova presveta rešnja kri očiščuje in poživlja naše mlačno serce. Če bomo večkrat in vselej prav vredno pripravljani sprejeli Jagnje Božje, potem skoraj res ni mogoče drugače, kakor da se tudi naše serce vdeleži tistih veličastnih čednosti, ki se bliščé v presv. Sercu Jezusovem, da postanejo njegove misli naše misli, njegove želje naše želje, njegova gorečnost naša gorečnost.

Če pa znabiti ne čutimo, da bi bilo naše ubogo serce po toliko sto in sto obhajilih veliko se zboljšalo ter je Jezusovemu le prav malo malo podobno, tedaj

moramo skesano spoznati, da smo tega sami krivi. Tam na gori Kalvariji je tekla kri iz Jezusovega Serca na pesek, na kamenje, — in pesek je ostal puščoben pesek, in kamenje je ostalo terdo merzlo kamenje. Kaj nam bo pomagalo, če tudi naše serce pri sv. obhajilu zavživa kri Jezusovo, če je pa naše serce terd kamen, suh pesek, nerodovitna zemlja! Oh, potožimo danes milemu Sercu, ko njegov god obhajamo, svojo slabost in potolažimo ga z novimi prav terdnimi sklepi.

5. Tako tedaj se vojskujemo kristjani na zemlji, eni, bolj goreči v prvih verstah, drugi bolj mlačni in omahljivi stojijo še v zadnjih; zato se naša Cerkev na zemlji imenuje vojskujoča Cerkev. Sv. apostelj Pavel pa imenuje sv. Cerkev skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Udje tega duhovnega telesa so posamezni kristjani. Pri slehernem telesu pa je poglobitna reč serce; iz serca prihaja in se razširja življenje po vsem telesu — po vsih udih. Tako je tudi v sv. katoliški Cerkvi. Iz Serca Jezusovega prihaja vse duhovno življenje v posamezne ude Jezusovega skrivnostnega telesa. In sicer po dvojnem potu, ker so tudi udje dvojne verste: duhovni in škofje s papežem na čelu, in pa drugi verni.

Duhovne si je Jezusovo Serce še posebej odbralo; oni so njegovi posebni, naj bližnji prijatelji. Po njihovih rokah hoče deliti svoje milosti; zato hoče, da so posvečene njihove roke, in posebej posvečena njihova serca z Jezusovo serčno kervjo. Tudi pri mašnikovem posvečevanju se odpre na novo Serce Jezusovo in začne iz njega izvirati studenec posebnih milosti, ki jih bo novomašnik tolikanj potreboval za spolnovanje svojih težavnih dolžnosti, da more sam sebe rešiti in one, ki bodo njegovi skerbi izročeni, otročiče k bogoljubnosti napeljevati, pravične v pravičnosti vterjevati, grešnike na pravo pot napeljevati itd.

Pa ne le za posamezne duhovne, ampak tudi za duhovništvo sploh, za duhovski stan skupao, je Jezusovo presveto Serce naj močnejša bramba. Kar sv. Cerkev stoji, so njeni sovražniki v prvi versti duhovne sovražili in preganjali, ker so tako naj ložer menili sv. Cerkev zatreti. To je že Jezus sam napovedal, ko je ponovil prerokovanje: „Pastirja bom udaril in ovce se bodo razkropile“. Pa v naj hujših bojih je Serce Jezusovo naše močno zavetje, kakor je sam obljubil: „Glej, jaz ostanem pri vas do konca sveta“. Ko bi Serce Jezusovo duhovnov ne varovalo, bi pri toliki razdraženosti

njihovih sovražnikov že zdavno nobenega duhova ne imeli. V studencu Jezusovega Serca zajemajo posamezni moč, da morejo junaško nasproti stopiti naj lutejšemu sovražniku, in če eden opeša in omaga, ga kmali nadomesti drugi, ki v ravno tem studencu zajema enako nadzemeljsko moč in serčnost.

Pa tudi za vse druge verne je Jezusovo presveto Serce studenec milosti, zlasti na Marijino priprošnjo. Le poprašujmo po raznih hišah, pri raznih družinah. Sto in sto se jih bode oglasilo: „Mi smo bili bolni, hudo bolni, noben zdravnik ni vedel pomagati; pa zatekli smo se k Sercu Jezusovemu in zopet smo prejeli ljubo zdravje“. Sto in sto jih bo odgovorilo: „Bili smo brez službe, v hudi revščini in stiski, nikjer ni bilo pomoči, a pribežali smo k Jezusovemu Sercu, in nagloma smo pomoč zadobili.“ „Prepir in sovraštvo je bilo v naši hiši, bodo pripovedovali drugi, živ pekel že na zemlji, pa v Sercu Jezusovem smo spet mir zadobili; naše serce je bilo otožno in žalostno, da ga nihče ni mogel potlačiti, pa v Sercu Jezusovem smo zaželjeno tolažbo našli; naš oče, naš brat ni maral za svete zakramente, celó na smertni postelji ne, gotovo bi bil že pogubljen, pa priporočali smo ga goreče Sercu Jezusovemu in zopet je bil z Bogom spravljen, ves srečen“ itd.

Prav posebno pa Jezusovo Serce skerbi za starše in otroke. Kar so duhovni za posamezne duhovnije, to bi imeli biti starši za svoje otroke, za svojo družino. Ko bi bili starši prav dobri, dobre bi bile posamezne družine in hiše, dobre in srečne bi bile vasi in mesta: kraljestvo Božje bi bilo res že na zemlji med kristjani, ko bi starši zvesto podpirali duhovne. Zato je Jezus odperl tudi za kerščanske starše v zakramentu sv. zakona poseben studenec milosti, da bi mogli sami sebe zveličati, pa tudi svoje otroke v nedolžnosti obvarovati.

Priporočimo danes premilemu Sercu Jezusovemu, ko ohajamo njegov god, prav posebno vse duhovne, starše, nedolžne otročiče in sploh vse verne, saj so že pokojni velik papež Pij I. 1875 vesoljno Cerkev Jezusovemu Sercu slovesno izročili in priporočili.

6. Naš Zveličar je nekdam povedal to le priliko: Nekega bogatega moža polje je obilo sadú rodilo. In mislil je sam pri sebi: „Kaj mi je storiti, ker nimam kam spraviti pridelkov?“ In pravi: „Vem kaj bom storil; stare žitnice bom poderl in večje naredil. In porečem svoji duši: Duša, veliko blaga imaš spravljenega za prav veliko lét; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje!“ Bog pa mu je rekel: „Neumnež! to noč bodo tvojo dušo od tebe terjali in kar si spravlil čegavo bo?“ Tako je s tem, kateri si bogastvo nabira, pa ni bogat v Bogu. — V tej priliki in še sicer večkrat je Jezus učil, kako težko je posvetnjaškim bogatinom priti v nebesa. Ali na drugi strani nas pa enako resnobno opominja, da si moramo nebeškega bogastva nabirati: „Nabirajte si zakladov v nebesih, kjer jih rija ne sné, molji ne končajo in tatovi ne skopljejo in ne vkradejo!“

Kaj ti zakladi pomenijo, to vé že vsak — količkaj podučen otrok. To so dobra dela, ki jih v gnadi Božji storimo; za vsako nam je plačilo v nebesih obljubljeno. Poleg teh pa imamo še vsak dan vsako uro sto in sto tacih opravil, ki sama na sebi niso ne dobra ne slaba, n. pr. dihati, hoditi, stati, spati, jesti, piti, govoriti, brati, gledati, poslušati in kakor se še drugi vsakdanji opravki imenujejo. Tudi vse to prav lahko spremenimo v nebeške zaklade, ako z dobrim namenom Bogu darujemo.

Premisli, draga duša, koliko neštevilnih zakladov si lahko zbereš vsak dan, vsako uro, vsako minuto. In če ti ljubi Bog dá še dolgo življenje, o koliko se bode dalo zbrati!! Skoraj bi tudi tebe jele obhajati misli: „Kaj mi je storiti? — toliko pridelkov! kam bom spravljal?“ Ako te bi imelo kaj takega skrbeti, ti jaz precej

danes povem za neko shrambo, ki je sicer zmiraj odperta in vendar tako varna, da se naj manjša reč ne izgubi: Odperto Serce Jezusovo! V to nebeško zakladnico spravljal svoje zaklade. Vsako jutro, ko se prebudiš, izroči Jezusovemu Sercu vse misli, vse besede, vse stopinje, prav vsako naj manjše delo. To bi že sicer zadostovalo; ali še boljše bo, če med dnevom večkrat ponavljaš svoj jutranji namen: kolikor večkrat, toliko boljše!

Kako boš srečen na zadnjo uro, če boš tako varno nakladal svoje dušne zaklade! Zadnjikrat bodo prišli mašnik k tebi, zadnjikrat bodo rosile milosti Jezusovega Serca v tvoje pojemajoče serce v zadnji spovedi, v zadnjem obhajilu. Potlej ti bodo podelili sv. poslednje Olje, — zadnji studenec Jezusovih milosti se bo odperl nad teboj — in glej! vse kar si sam zaslužil z očmi, z ušesi, z ustmi, z rokami in nogami, z dušnimi in telesnimi močmi — vse bo združeno z Jezusovim neskončnim zasluženjem — in Bog ti ne poreče, kakor onemu bogatinu: „Neumnež! kar si spravlil, čegavo bo?“ Ne, ampak z nebeško prijaznostjo ti bo zaklical: „Prav, zvesti in modri hlapec, ker si bil v majhnem zvest, te bom čez veliko postavil: pojdi v nebeško veselje!“

Upam, da ste zdaj prepričani, kako neskončno milostno je Serce Jezusovo. Obžalujmo danes prav iz serca, da smo ta neusabljivi studenec milosti Božje zanemarjali, in sklenimo zanaprej z bolj gorečim srcem se mu bližati; zakaj enkrat bi britko obžalovali svojo vnemarnost in mlačnost — pa takrat bilo bi prepozno. Posebno pa se klečé zahvalimo danes, ko obhajamo god najsvetejšega Serca, za vse milosti, ki smo jih že v svojem življenji prejeli: Hvalite Gospoda, ker on je dober in njegovega usmiljenja ni konca ne kraja.

Umetnost: srečen po smerti biti.

(Prevdarek v god sv. Janeza Kerst in za 25letnico Ternovske cerkve, odkar je bila posvečena.)

Neizrečeno lepo je življenje sv. Janeza Kerstnika, vašega čast. patrona, oznanovavca Jezusovega. Njegovo rojstvo je bilo skrivnost, ki je svet silno razveselila, ker to je bilo naznanilo bližnjega odrešenja in z mnogimi čudeži spremljano. Napovedal je njegovo rojstvo vikši angelj Gabriel, in očetu Cahariju se je to tako neverjetno zdelo, da samemu angelju skor ni verjel, je dvomil nad spolnjenjem, pa precej ga je za ta dvom nad božjim razodenjem zadelo strahovanje, ter je bil mutast, dokler ni bil sv. Janez rojen. Godili so se še drugi čudeži, poseben čudež pa je bilo življenje samo sv. Janeza K., ker bil je pred rojstvom še očiščen izvirnega greha, s sv. Duhom napolnjen, živel pa je potlej tako posebno, tako modro, tako zatajeno, zmérno in sveto, da je bil pravičnim in grešnikom neizrekljivo lep izgled. In ravno od tod želim prilike se poprijeti in vam prijazno pojasniti, da tisti, kdor želi svojo dušo rešiti v današnjih dnevih, ne smé tako živeti, kakor svet po večem živi, temuč da mora saj v nekem oziru in po svojih okolišinah posnemati sv. Janeza K. Poslednjič pa bom malo pojasnil, kakošen pomen ima še posebej današnji dan za Ternovsko faro. Bog daj na prošnje sv. Janeza K., da bi moje besede za spoštovane poslušavce ne bile zgubljene.

1. Sv. Janez K. je že precej v prvih mladih letih drugač živel, kakor njegovi vrstniki in navadni takratni svet. To so ljudje spoznali že o njegovem rojstvu, ker so se vpraševali med seboj: „Kaj koli bo iz tega otroka? Zakaj roka Gospodova je bila z njim.“ In Caharija, ko je zopet spregovoril, mu je prerokoval: „In ti dete

boš prerok Najvišega imenovano, pojdeš namreč pred obličjem Gospodovim mu pota pripravljat, dajat znanje zveličanja njegovemu ljudstvu — v odpušanje grehov po priserčnem usmiljenji našega Boga.“... Rastel je, prihajal močen v duhu, živel samotno in se resno pripravljaj na svoj imenitni poklic.

Po tem izgledu se mora ravnati že otrok, ako ima kaj prida iz njega biti. Slabo je znamenje, ako se otrok razvadi, da ne more nikoli doma biti, da hoče vse viditi, vse slišati, vse obletati; samo v cerkev, k molitvi, k nauku in delu ga ne vese. Še hujši je, če začne potuhnen, skrit biti, ako se navadi lagati, po malem izmikati in zapravljeti, v pohujšane derhali zahajati, ako zgubi ljubezen do domačih, spoštovanje do staršev, duhovnov in vikših. Ob kratkem bodi rečeno: Iz otroka ne bo prida, če tako živi v otročjih letih, kakor otroci po večem zdaj živé. Otrok se mora v čednosti tako vterditi, da bo stanovit in v dobrem, naj že doma ostane, ali če pride v rokodelstvo, v viši šole ali v vojaštvo; če se to ne doseže, je skažena njegova izreja! Otrok mora biti pobožen, vbogljiv, zvest, odkritoserčen, vnet za molitev, cerkev, za prejemanje ss. zakramentov, posebno pa močan v duhu, kakor je bil sv. Janez K. že v otročjih in mladenških letih. Majhna dogodba močnodušnega otroka vam bo to bolj pojasnila, kakor pa premorejo besede.

Zvel. Klemen Marija Hofbauer je bil poseben prijatelj otrok in marsikterega je v dobrem tako vterdil, da se ni nikakor dal od poti čednosti odverniti. Neki dan ga je spremljal po poti proti domu deček Karol, sin dvornega svétnika Brenner-ja. Pri tej priložnosti mu je Klemen Hofbauer rekel: „Karol, cerkvene zapovedi se morajo natanko spolnovati, in zato se v petek ne smé meso jesti. Ta mali dar darujemo našemu Gospodu in Zveličarju Jezusu Kristusu, ki se je v petek za nas na križu daroval.“ Karol pride domú in ko je bilo zopet v petek dano meso na mizo, je kar določno rekel: „Ljubi oče, danes ne bom mesa jedel.“ — „Zakaj ne?“ vpraša oče. Karol odgovori: „Zato ker je petek, in sv. Cerkev je zapovedala, da ta dan, o katerem je naš Zveličar za nas na križu umrl, se moramo mesá zderžati.“ — „Kdo ti je to rekel?“ ves nesterpljiv vpraša oče. „P. Hofbauer“, odgovori deček. Oče mu zapové, da naj jé. Sreček pa živo prosi, naj mu dovoli, da se danes mesá zderži. Ta prošnja pa je očeta do jeze razdražila in z ostro besedo je otroka od mize spodil, rekoč: „Kar proč se mi spravi spred oči, in danes celi dan ne boš nič jedel!“ Karol gre in pové materi, kaj se je zgodilo. Materi se je otrok smilil in reče: „Ti bom pa potlej postno jéd pripravila“. Otrok se tudi ti jedi odpové in pravi: „Mati, ne; zakaj oče so mi rekli: Danes ne boš celi dan nič jedel, in moram pokoren biti; zakaj P. Hofbauer pravijo: Otroci, pokorni bodite staršem! Bom že obstal brez jedi.“ Jokajoč gre mati k možu in mu očita: „Kaj to delaš? Ali hočeš, da naj Karol ves ljubi dan strada in zbolí? Mesá ne jé, in tudi postne jedi noče, ker si mu rekel, da celi dan ne smé nič jesti.“ Ta močnodušna pokoršina je bila očetu tako posebno všeč, da je sina poklical in rekel: „V prihodnje ob petkih ne boš nikoli več mesá dobil (na mizo), zdaj pa jej postno jed.“ Od tistega dné nikoli več o postnih dnevih ni bilo mesá na mizi dvornega svetovavca. Do P. Hofbauera pa je veliki gospod dobil toliko spoštovanje, da je sam peljal sinčka v cerkev, da je Hofbaueru k maši stregel.

Ali ni iz tega izgleda očitno, kako dobri in vbog-
livi tudi do staršev so taki otroci, kateri so pokorni Bogú in sv. Cerkvi? Toraj izrejte otročiče v strahu Božjem, potlej bo za nje in za vas prav.

2. Kakor mladim in manjšim otrokom, tako moram odrašenim napovedati: Ako hočete zveličani biti, ne smete tako živeti, kakor ljudje po večem in sploh živé, še zlasti kakor živé po mestih; temuč umikati se morate navadnemu gnanju in šumu svetá, takim družinam in derhalim, koder se navadno zoper Božje in cerkvene zapovedi greši. Sv. Janez Kerstnik je ostro živel, kar tiče jed, pijačo, obleko in družino, posvetil se je popolnoma molitvi, postu, premišljevanju, delu in oznanjevanju pokore, in živel je tako sveto, da so mnogi mislili, ne mara je ta Mesija sam? V 15. letu vladanja cesarja Tiberija, katero leto je bilo trideseto Jezusa Kristusa, je prišel sv. Janez iz pušave k Jordanu, in oznanoval je prihod Odrašenikov, to pa s toliko gorečnostjo, da ves Jeruzalem (po dan daleč ali več), vsi Objordanci, celó iz vse Judeje, po več dni daleč, so prebivavci v množicah hodili ga poslušat, in kateri so se spreobrnili, so mu spoznavali svoje grehe in se dajali kerstiti. Jezus sam je prišel k njemu in tisti trenutek je sv. Janeza obsijala nebeška luč ter je spoznal, da je Jezus Mesija zdaj pred njim. Z nezmérno spoštljivostjo se je Janez branil Jezusa kerstiti, ker je vedil, da On je njegov Odrašenik in njegov Bog, ki je prišel grehe svetá odvzét. Toda podvreči se je mógel povelju Jezusovemu, kateri je hotel spolniti vso pravico, to se pravi, skazovati naj bolj popolnoma čednost. Kerstil je tedaj Jezusa v Jordanu, in ko je Gospod šel iz reke in molil ob bregu, so se nebesa odperle in sv. Duh je prišel na Njega. In ravno ta sv. Janez je ljudém pričal in klical: „Lejte Jagnje Božje! lejte ta je tisti, ki grehe steta odjemlje. Nisem ga poznal; pa kateri me je poslal v vodi kerševat, ta mi je rekel: Nad kogar boš vidil Duha priti, ta je Sin Božji.“

Lejte, tako je živel, v taki družinji je bil sv. Janez, namreč z Bogom in z angeli v molitvi, z Jezusom, kteremu je pot pripravljaj, s spokorniki, ki jih je kerševal. On ni živel kakor navadni ljudje, ki jim je malo mar za čednost in zveličanje; zato je bil deležen tako visokih milost. In kdor koli želi zveličan biti, se mora varovati tistih potov, ktere hodi vsakdanji svet, ki je ubožen v dobrih delih, prizanašljiv pa do slepih mesenih nagnjen svojega poželjivega serca. Svet, pravim, je ubožen z dobrimi deli. Kako se po večem dela? Zjutraj se opusti dober namen storiti, da naj bo vse Bogu na čast in duši v zveličanje, dostikrat se ne moli zjutraj, opoldan, ob jedi itd. Vdanosti v voljo Božjo v težavah je silo malo, in enako dobrih dé. Recimo, da posvetni človek po kakih petkrat ali večkrat na dan kaj dobrega stori ali misli, naj več njih pa še tega ne, — namesto tega premnogi vsako uro večkrat grešé, se jezijo, kolnejo, obrekujejo, krivico delajo, nespodobne misli pasejo itd. Sploh nemara 40—50krat ali še večkrat na dan Boga razžalijo. Kakošna je ta razméra med dobrimi in hudimi deli? Ali nam ni Kristus zapovedi dal le dobro delati, hudega se pa varovati? „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaše dobre dela“ (Mat. 5, 16.) „Vsako drevo“, pravi sv. Janez K., „ki ne obrodi dobrega sadú, bo posekano in v ogenj verženo“. — Smokovo drevo, ki ga je Gospod našel brez sadú, je preklel in se je zdajci za ogenj posušilo. (Mat. 21, 9.) Leni hlapec, ki s talenti ni nič pridobil, je bil v vnanje teme veržen. (Mat. 25, 30.) — Neumne device, ki svetilk niso z oljem napolnovale, so bile izločene od ženitnine. (Mat. 25, 12.) — Ob velikem sodnjem dnevu bodo zagnani v večni ogenj, kateri niso dobrih dé spolnovali (Mat. 25, 41). Vsak tedaj vidi, da brez dobrih dé se ne dá v nebesa priti.

Še skor naj hujše je, ker jih tako malo resno predarja besede: „Nebeško kraljestvo silo terpi in le kateri si silo delajo, ga bojo na-se potegnili. (Mat. 11, 12.) Silo si storiti, kadar skušnjava pritiska, to je čez vse

potrebno, na to je zastavljeno zveličanje ali pa pogubljenje. Ti moraš svoje hudo nagnjenje krotiti in premagati, ko bi te imelo tudi konec biti zato. Kakor veš, da nikoli ne smeš privoliti v to, da bi kradel, koga ubil, ga požgal, ravno tako tudi ne smeš privoliti v nečistost — ne v mislih, ne v besedah in ne v dejanji, — tako ne privoliti v jezo, preklinjevanje, pijanost, v opušenje Božje službe itd., zakaj nebeško kraljestvo od dni sv. Janeza K. silo terpi. V vsih tacih rečeh ne smeš tako živeti in delati, kakor svet po večem živi in dela, ako se hočeš zveličati. Sprašuj se toraj o večerih, če nisi s svetom potegnili, če si živel čez dan drugač kot svet po večem in sploh živi? Močnodušnost se tudi tu pogreša. Ti veš, da skor vsak v neprijetnostih, zlasti pri kakem kljubovanji godernjá, se jezi, se iše nad razžalivcem znositi, prav veliko jih pa tudi za vsak nič kolne in rohni, da se ogenj kreše. Ti pa ne smeš tako, ti moraš poterpež jivost ohraniti. Poslušaj, kaj se je priménilo v neki poljski vojaški bolnišnici. Usmiljena sestra prinese bolnemu vojaku nekaj kuhanega, da bi se poživil. „Preterdo!“ zarenči vojak. Kakor bi bila dobra duša pohvaljena, hiti in v malo minutah se verne z meče kuhanim vžitkom k bolniku. „Premchko!“ reži vojak — skor še bolj černo kot poprej. Brez naj manjši nejevolje odide Sestra in precej se verne s posodo vrelega kropa, z vso drugo pripravo, in celó uro prinese, da čas prav zadene. „Tu imate vse, kar je treba“, mu reče s prijazno besedo, „naredite sami kakor vam naj bolje služi“. — „Pojdite mi po duhovna!“ veleva zdaj bolni vojak. Stermeče ga Sestra gleda, kakor bi hotla prašati, kaj je to? Vedila je namreč, da ta osorni človek ni hotel poprej nič vediti in slišati o kakem duhovnu ali o sa. zakramentih za umirajoče. „O res, prav res“, pristavi vojak, „le pojdite po duhovna! Sedaj mi je jasno, da je Bog v nebesih, ker so taki angelci na zemlji.“ — Ali vidite, kako lep sad obrodi poterpežljivost in vdanost v voljo Božjo, kdor jo zna ohraniti pri ugovorih in kljubovanji; — ko pa nasproti vse pokazi tisti, kateri hudo s hudim zavrača? Zraven greha, ki si ga nakoplje, poterdi bližnjega v hudobiji in zgubi tudi še vse zasluženje, katero bi si s poterpežljivostjo lahko pridobil.

Kako silno nespameten je človek, kateri se noče nekoliko zatajati, da bi si večno veselje prislužil, nas uči tudi tega mesca pretresljiva 25letnica, ki nam čez vse resne reči in dogodbe v spomin kliče. 7. t. m. (ročnika) je bilo namreč 25 lét, odkar je bila pričujoča cerkev posvečena, 7. rožn., v god sv. Trojice 1857, in kaj se je vse že premenilo od tistega časa. Koliko Ljubljance in Gradašice je memo in skozi preteklo! Koliko žalosti in joka se je godilo pod marsiktero streho — med drugim tudi takrat, ko so vaše drage odpravljali k sv. Krištofu, katerih je v teh 25 letih umerlo 1682! In zmed teh, ki so bili takrat tukaj pri božji službi — kolike spremembe! Umerli so milostni gosp. škof Anton Alojzij, čigar roke so to cerkev posvetile in katerih rojstvena 100letnica se to leto obhaja; umerli nekateri viši gospodje, ki so o lepih slovesnostih hodili sem maševat, pridigat, ali sicer slovesnost se vdeleževat; umerlo nekaj ključarjev in drugih znamenitih mož te duhovnije, ki so z mnogimi izmed vas takrat veselega opravila se vdeležili; pomerlo je dosti starih in mladih, mož, žen, tudi mladenčev, deklic in otrok, ki so se takrat tukaj veselili. Pomerlo je neko število prav velikih dobrotnikov te cerkve tu in tam po mestu, ki so velike darove za njo darovali in zdaj plačilo za svoje lepe dela vživajo. Pomislite, kako naglo se vse spreminja! Kje so premnogi vaši dragi, ki ste bili takrat še skupaj tukaj v cerkvi, ali doma pri mizi, pri delu, katerih mnogi niso mislili, da jih bo tako naglo zadela smertna kosa? Kako dobro so zadeli tisti, kateri so po zgledu sv. Janeza K.

zaničevali posvetnost, se zatajevali in skerbili za srečno večnost!

Imeli ste v teh 25 letih tudi marsiktere vesele ure, ko so n. pr. zapele nove orglje, delo vašega domačega umetnika; ko so prihajali novi oltarji v cerkev; ko je bil blagoslovljen križev pot; ko ste imeli sv. misijon in so se mnoge serca tako obnovile, da je Jezus s tolikim veseljem v njih prebival, kakor v novem tabernakeljnu častitljive cerkve; ko ste dvakrat obhajali jubilej, odkar vaš preč. gosp. oče in zidavec te cerkve pri vas pastirujejo, in še marsikaj družega. Pa tudi vesele, kakor žalostne ure naglo memo gredo.

Zdaj se pa v duhu preselimo še za 25 lét naprej in prašam vas: koliko tistih, ki so pred 25 leti bili tukaj, bode čez 25 lét še med živimi, ko se bo 50letnica po zidanju te cerkve obhajala? Morebiti njih prav malo. Hvala večnemu Bogu, ki nas je ohranil, da zamoremo še na večnost misliti in za srečno prihodnost še kaj storiti! Tedaj mladi in stari, zdravi in bolehní — vai pomislimo, da zdaj zdaj bo tudi nas objela neskončna večnost ter bomo žéli, kar zdaj sejemo. Posnemajmo velikega sv. Janeza K., nikar ne živimo po svojih hudih nagnjenjih, kakor svet sploh živi ali pa hlepi živeti; temuč pomislimo velikrat, da nebeško kraljestvo silo terpi in le silni ga bodo na-se potegnili.

Sp. Detinstvo.

Misijonske naznanila.

III.

Častiti Peter Gréa poroča iz Kou-Čcou-a iz Kine ll. 1880 in 1881, da eden misijonskih reiencev je poslednje leto že postal mašnik, namreč Peter Jang; drugi, z imenom Tomaž Lin, je poddijakon, in trije študentje višjih šol, ki so bili tudi v sirotišnicah sv. Detinstva izrejeni, so dosegli male blagoslove. Smé se reči, da ti mladi bogoslovci in duhovni bodo lastina sv. Detinstva. To je res veselo.

Kako da se godí ubogim poganom v tistem kraju, naj pojasnijo nekteri dogodki. Misijonar P. Bonat pripoveduje, da neko ostro zimo je šel bolnika obiskat. Na potu zapazi, da se kup slame nekako posebno giblje. Ker se mu je mudilo, je še le nazaj gredé preiskal, kaj je pod tem kupom. In kaj je našel? Moža v naj revniši zapašenosti, in zraven 4letnega njegovega otroka — vsega oterpnjenega od mraza. Temu možu je bila žena na potu umerla od lakote in truda, in on se je vlegel pod slamo, da bi tam smerti čakal. P. Ronat ga hitro podučí v naj večih resnicah sv. vere, in praša ga, če se hoče dati kerstiti? Z veseljem je v to privolil in po kerstu mu je izročil tudi malega otroka. Naslednji dan je mož oči zatisnil in šel v nebesa, otrok pa v sirotišnico, in tam se mu med mnogimi otroci prav dobro godí.

Pa koliko otrok ne doseže te sreče! Omenjeni P. Gréa pripoveduje: Pred 8 dnevi grem k sirotišu, ki ima imé „Alojznica“; na potu sem naletel psa, ko je že umerlega malega otroka žerl! — Tri dni pozneje je eden kristjanov iz ubožnice našel majhno še živo deklico na gnoju; berž jo vzdigne, prinese v cerkev in je keršena; drugi dan je bila njena dušica že v nebesih.

Kako pogani delajo s svojim, tudi odrašenim nesrečnim bližnjim, kaže ta le dogodba, ki jo pripoveduje redovnica Avgušтина Ballin iz Mandžurije. Neki muzulman ali mohamedan se je bil grozno poškoval in skvečil, ko so iz barke robo izpravljali. Kinezi so silo vnmarni pri taki nesreči; le z mnogo težavo in denarom je kapitán dobil nektere ljudi, da so nesrečnega, ki je imel herbet in noge polomljene, od tam odnesli.

Berzo pa, ko so nekaj dalje prišli z njim, mu poropajo obleko in ga pusté na potu, kjer je ostal celo noč v naj strašnejših bolečinah. Poslednjič ga neki zdravnik dá odpraviti v malo katoliške bolnišnico, ker vedil je, da tam bo gotovo sprejét in dobí vso mogočo podporo. Revež je bil neizrečeno ginjen, videč, kako prijazno mu dobre duše strežejo. In ko je slišal pripovedovati od ljubega Boga, se je precej začelo serce odpirati Božji milosti. Vsi so stermeli nad tako naglim spreobrnjenjem, ker vedno je govoril strežnici: „Povejte mi še kaj o vaši veri . . ., zakaj sklenil sem kristjan biti; Bog mi je poslal to terpljenje, da mi dá priložnost Njega spoznati; pa bom tudi hvaležnost Mu skazoval ter zvesto in goreče spolnoval njegove zapovedi“. In še več lepega je govoril. Deset dni med naj strašnejšim terpljenjem se je ob enem učil, in bil je res keršen, kar je tako goreče želel. Obiskali so ga njegovi sorodniki in ni jim mogel dopovedati, kako je zdaj srečen, pa kako goreče on tudi njim želi to srečo! Drugi dan je svojo lepo dušo izdihnil.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Podutikom, v Šentviški duhovniji nad Ljubljano, so na praznik sv. Petra in Pavla č. g. župnik Andrej Volc s škofijskim dovoljenjem slovesno blagoslovili prelepo novo znamenje Marije Pomočnice. Pred blagoslovom so gospod oče imeli prav ginljiv in podučen nagovor do obilne množice zbranega ljudstva. Po blagoslovu sledile so pete litanije. Znamenje postavil je na lastne stroške ondotni domačin in posestnik gosp. Lovr. Vodnik. Izdelano je vse iz kraškega marmorja. V sredi stoji med zalimi stebriči velika podoba Marije Pomočnice, tudi iz kamna vsekana. — Tako je prijetna Glinška okolica dobila zopet nov, prav lep kinč, in marsikdo, ki bo šel memo znamenja, bo zdihnil: „Pomoč kristjanov, prosi za nas!“

Iz Stopič. (*Grozno pogoriše.*) Danes, 27. rožn. po noči od 1—3 je velika vas Cerovec tako pogorela, da je od 36 hiš jih samo še 6 ostalo; vse drugo s podi in hlevi je popolno upepeljeno. Komaj golo življenje so si ljudje oteli; nad 30 družin je brez stanovanja, nimajo ne moke, ne soli, ne loncev za kuhanje! Zgorela je vsa obleka, vse hišno in kmetijsko orodje. Pri podružnici je zgorel stolp, večji zvonova sta se raztopila. Razun kacic dveh so bili vsi do vratú zadolženi, zavarovana za majhen znesek samo 2; zdaj pa ta nesreča! — Živo in ponižno pri Jezusovem Sercu prosim, usmilite se tako silno nesrečnih sobratov in sester, kdor kaj premore! V Stopičah, 27. rožn. 1882.

Matej Jereb, župnik.

Ponavljamo: „Usmilite se!“

Vred.

Škofja Loka, 26. junija. (*Petdesetletnica v uršulin-
s'cem samostanu.*) Lepa, ginljiva slovesnost se je veršila 24. in 25. jun. v Loškem nunskem samostanu. Častita gospa mati Benedikta de Renaldy so obhajali 50letnico samostanske obljube; pred 52 leti so bili preoblečeni. Delali so od začetka kot učiteljica notranje šole; podučevali zlasti v tujih jezikih, v laščini in francoščini. 21. leto pa so že prednica, gotovo naj boljše znamenje, da vživajo veliko ljubezen in zaupanje v samostanu. Kaj so čast. gospá mati med tem časom za samostan in za Loko storili, to popisovati ni moj namen; njih delovanje je bilo res blagonosno, kar priča od gojenk napolnovani samostan, kar spoznavajo mnogi starši, ki so otroke tù v odgoji imeli.

Spodobilo se je toraj, da se je njih 50letnica slovesno obhajala. Celi teden so delali v samostanu vence, napise in druge olupšave; pri vsaki stopinji se je prazničnost zapazila; posebno krasno je bil okinčan kor in obednica.

V saboto, 24. junija, so se pripeljali premilg. knezoškof, da bi čast. gospó mater razveselili in počastili. Kmaló se je domača duhovščina zbrala okoli njih in šli so potem skupno gospej materi srečo voš.t. Akoravno je bil čas za sl vesnost odločen na nedeljo, so vendar hotle pridne gojenke premilgsp. knezoškofu pokazati, kaj so za ljubljeno gospó mater pripravile. Naj prej je ena slovenski jim srečo vošila; potem se je zagrinjalo odperlo in čudé se smo gledali krasne žive podobe: Kristusa, Marijo, sv. Jožefa, sv. Avgušтина, sv. Benedikta, sv. Uršulo in sv. Angelo. Nastopila je druga gojenka, ki je v gladki francoščini podobe razkladala oziraje se na življenje gospé matere; tako tudi naslednje dve, ki ste govorile ena laški in druga nemški. Potem je sledila prijetna igra s petjem, ki nas je vse iznenadila. Proti večeru so nas premilg. knezoškof zapustili.

V nedeljo po sv. maši so č. g. mati na koru obljubo ponovili; na glasu se je poznalo, kako zeló so bili ginjeni; bilo je pa tudi petje nun tako krasno in ginljivo, da so človeka kar solze posilile. Posebno so čč. gospé pri obedu gospó mater iznenadile s krasno, nalašč za to narejeno pesmijo, katero so silno ginljivo pele.

Popoldan se je igra ponavljala in bila je nazoča vsa loška ž-nška inteligenca, pa prijateljice in dobrotnice samostanske. Ločani pa so tudi na mnogo načinov pokazali, kako visoko čislajo gospó mater; čitalniški pevci so jim celó pod samostanom prelepo zapeli. Mili Bog gospó mater še dolgo ohrani!

Pri sv. Petru v Komendi. (*Novi zvonovi. Novi paramenti. Zahvalna slovesnost.*) V znožji Kamniških planin, na mali višini, med rodovitnim poljem in hladnimi logi stoji lepa farna cerkev sv. Petra v Komendi. God sv. Petra aposteljna, patrona lepe Komenske fare, se vsako leto slovesno obhaja; ali toliko ljudstva, kolikor se ga je v praznik sv. Petra letos v Komendi zbralo, bode komaj najstarejši Komenčan pomnil. Kakošna slovesnost se je pač v Komendi ta dan obhajala, da je privabila toliko množico ljudi? Bila je zahvala za nove zvonove. Lepšega pri cerkvi ne najdeš in ne slišiš, kakor so v cerkvi ubrane orglje in zunaj cerkve lepi zvonovi, ki mehčajo naše serce in ga povzdigujejo v sv. nebo, z nami veselo pojó in mило žalujejo. Tudi v Komendi so imeli lepo zvonenje; ali veliki zvon se je bil ubil, treba je bilo novega. Goreči gospod župnik Komenski, Matevž Tavčar, pa so sklenili pet novih zvonov farni cerkvi oskerbeti, ki bodo vedna priča njih skerbi in truda za Božjo čast. Naročili so jih pri g. A. Samasu v Ljubljani in v god sv. Alojzija so jih pripeljali na treh vozéh lepo okinčane v neizrekljivo veselje vsem farmanom Komenskim. Zvonovi so ubrani v „h moll“: H, d, fis, h, d; slednji bode le mertvaški zvon. Zvonovi imajo lepo zunanjo obliko, posamezni glasovi so lepi in močni; vsi skupaj jako čisto in natanko ubrani, kakor na glasoviru. Prav radi častitamo vsem k tako lepemu zvonjenju. Zanimivalo bode zlasti Komenske farmane, vedeti napise in patrone posameznih zvonov.

Patron prvega ali velikega zvona (2090 kil) je farni patron sv. Peter in njegov napis se glasi:

V Božji dom, v Božji dom!
Semkaj farmani hit'ite,
Trojedinega molite!
To Vam kliče veliki zvon,
To sv. Peter, Vaš patron.

Drugi zvon (1252 kil) ima podobi Matere Božje in sv. Jožefa, napis pa se tako glasi:

Ko gromenje zemljo stresa,
V grozah duše al' telesa:
Pristopita
In sprosita

Varno farmanom živeti,
O Marija, Jožef sveti!

Na tretjem zvonu (608 kil) je podoba ss. Cirila in Metoda, in sledeči napis:

Hišno edinost, zemlje plod
Nam naklonujta, Ciril-Metod!

in podoba sv. Urbana z napisom:

V vsaki sili sv. Urban,
Vernim častivcem stoj na stran'!

Četerti zvon (273 kil) ima podobo ss. Hermagora in Fortunata z napisom:

Večnemu vsak dan čast dajat —
Kličeta Mohor-Fortunat.

Pod podobo sv. Florijana.

Varite skerbno se ognja dušnega,
Var'val bo sveti Florijan telesnega.

Mertvaški zvon (186 kil) ima podobo sv. Andreja in sv. Frančiška Asiskega in pa napis:

Križe vse voljno nosite,
V Božji gnadi vsi živite,
Da o smerti bom vesel
Večno slavo vam zapél.

Zahvalno sv. opravilo in slovesnost cerkvenega patrona sv. Petra so imeli prečastiti gospod Janez Oblak, Kamniški dekan. V mogočni besedi so z lece toliko veselim poslušavcem razlagali, kako jih bodo zvonovi klicali k službi božji, k molitvi, naznanovali, kedar bode kateri na smert bolan in kedar bode Bog enega ali drugega poklical v večnost. Tudi so iz patronov posameznih zvonov jako lepe nauke vernim v serce polagali, ki so se enako jih prijemali, kakor so iz serca prihajali. Pri sv. maši smo imeli novo, jako dragoceno mašno obleko: mašni plajš in levite. Kolikor je meni znano, imajo tako mašno obleko le pri sv. Petru v Ljubljani — rudeč, svilnat žamet, jako bogato z zlatom pretkan. Obleka velja 935 gl. Bog poverni vsem, ki so v ta namen kaj dali in se trudili.

Na grobu

prečastitega gospoda dekana

Jurija Grabrijana.

Tedaj še Ti, očak naš prečastiti!
Ki tak priserčno ljubil si Vipavo,
Ji delal dolge leta *) v prid in slavo;
Tud' Ti si moral se od nas ločiti?

O naj vračuje Stvarnik vekoviti
Ti tolik trud, obilne vse težave
V korist za cerkev, v blagor očetnjave;
Po delu venčaj ven'c te zmagoviti!

In ti žaluj, prelepa mi dolina!
Nehálo je sercé Očeta biti,
Ki vmélo milo te je tolažiti.

Da večni mir njegova bo lastina,
Da v Bogu vživa radost brez ločitve, —
Pošiljaj zdaj hvaležne zanj molitve.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Jugoslovanske novice. Serbsko. Serbi, kakor vsako leto, so tudi letos z otožnostjo obhajali svoj „Vidovdan 1389“, ko so po nesrečni bitvi na Kosovem prišli pod turški jarem. „Balkanska Presa“ pravi: „Vidovdan je video svu našu nesreču sa naše nesloge i on treba da nam je škola posle našeg uskersa.“ Res je, Vidovdan naj bode Jugoslovanom šola po njihovem vstajanji (ne še: vstajenji); to pa bode samo, ako se spominjajo, od kod je izviral nesrečni „Vidovdan“, to je, od njihove nezvestobe do matere Cerkve: odpad od matere Cerkve je za seboj privlekel nesrečni „Vidovdan 1389“. Ne zloglasni Vuk Branković je bil „izdaica“, temveč nezvestoba do Cerkve bila je tisti „izdaica“. Tista manjšinska stranka v Srbiji, ki se o vsaki priliki brez vzroka in potrebe tudi dan danes dère nad nedolžnimi katoličani, bi utegnila deželi nakopati drugi „Vidovdan“, ne boljši od onega 15. rožn. 1389, ako bi božje osnove tega ne odvernile, po katerih ima zdaj Jutrovo sv. Cerkvi nazaj dano biti. Pij IX je rekel, da Božja roka vlada na jutrovnih prelepih deželah, — božja Previdnost se je ozerla na Jutrovo. In slavni Francoz Etienne je rekel l. 1840: „Po moji misli se jutrovo prašanje, s katerim se vsi državniki pečajo, zamore le po katoličanstvu rešiti“; — in po daljšem obravnavanju pristavlja: „Poslednja ura osmanske države bo še le udarila, kadar bo njegov délež Jezusovi Cerkvi nepriklicljivo zagotovljen“.

Iz Kragujevaca se naznanja v „Balk. Pr.“, da sétve in vinogradi prav dobro kažejo in nadjajo se dobre létine. — Vsled tega, da so prekucuhi narod razcepili v dvé nasprotni stranki, omahuje tudi tergovina in vsaktera obertnost; čaka se toraj nesterpljivo konec tega kipenja.

Zadnjič opomnjena tiskarska postava je sprejeta in od kralja poterjena.

Tudi v Belem gradu so 25. rožn. imeli kazališni strah. Med predstavo igre „Marija Tudor“ so nekteri zaklicali: „Vatra!“ (ogenj), in zagermelo je ljudstvo vse preplašeno iz poslopja. K sreči, pravi naznanilec, je bilo „pozorište“ prav zanikarno (herdžavo) obiskano; ako bi bilo polno, gotovo bi bili mnogi vedrilo tega večera z glavo plačali. — Vidi se, da se gledišne pogoriša po vsih krajih nadaljujejo, kakor se nadaljuje gledišna bolezen, ki bi se smela imenovati „gledišni švindél“. Pri družih boleznih se praša po vzrokih; kdaj se prične tako tudi pri kazališih?

Švicarsko. Cerkev je vselej na dobičku kadar preganjanje terpi. Na Švicarskem je v novejšem času lepa versta znamenitih oséb prestopilo v katoliško Cerkev. Ravno apert so v Zürichu k nam prestopili štirje možje iz imenitnih starih rodovín: dr. Pestalozzi, bankir pl. Orelli, dr. Rüscher in dr. Usteri. Berlinska „Vossische Zeitung“, ki to naznanja, pristavlja, da se pripravljajo še druge osebnosti iz starodavnih znamenitih družín poverniti se v Cerkev svojih očetov. Se vé, da ta dogodba dela velik šum med protestanti. Spomina vredno pa je, kako nekatoliški liberalci o tem pišejo. Züriški „Vaterland“ pravi, ako je bilo pred 300 leti Pestaloc jem, Orelcím itd. dopušeno odpasti od vere svojih očetov, se njih mlajšim ne more braniti k tej veri se poverniti, ako jo imajo za pravo. — V verskih rečéh je le to potrebno,

*) Štiriinštirideset.

da krivoverec strast premaga, potlej mora katoličan biti, ako resnice odkritoserčno išče.

Iz Hartuma v srednji Afriki piše gosp. misijonar Jan. Dichtl 26. maja, da ondotne rogovilstva pojenjujejo, kakor je znati. Zlasti novi poglavar v Sudanu, Abd-el-Káder, se hoče resno pečati za povernitev miru. Misijonar je bil tiste dni prvič v Divanu, to je, pred poglavarjem, in sprejet je bil po naj prijazniši dunajski šegi. Divan ima zdaj več evropejskega in poglavar govori francoski, gerški, turški, angleški jezik, kakor tudi v čisti nemščini. Misijonu ob Beli reki, ki je v nevarnosti, je izdatno pomoč obljubil, in prizadeval se bode resno za odpravo trgovstva s sužnji. Emin-bej, ki že 7 lét vlada obravniške (ekvatorske) okrajine, je dobil nalogo, da vravná mejno stražo (kordón) od naj skrajnišega Baher-el-Ghazál-a do Fašóde ob Beli reki, da se bo kupčevanje s sužnji in njih lovstvo izdatno odvráčalo.

Vročina je neznansko huda, pričinja pa tudi že deževati. Ljudje tarnajo, da še nikdar ni bila tako majhna voda.

Misijon po smerti verlega škofa Kombonija še zdaj nima apostolskega vikarija, dasiravno je bil obljubljen že za mesec april. Gosp. Dichtl, pridni dopisnik, ki je imel nekaj poprej hud napad od vročice in se je bil nekoliko pozdravil, pravi v zadnjem dopisu: „Moje zdravje se je zasuknilo po rakovi poti. Zarad boljšega zraka prebivam v šotorji!“ Za misijon bi bil grozen udarec, ako tudi tega mladega duhovna požrè sudansko obnebjé! Skušal se je ta v Kairi aklimatizirati, menda dobro leto; vidilo se bo, če se bo zamurska soparica kaj dosti za to menila. Bog ga ohrani!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

10. mal. serp. S. Felicita. — 11. S. Pij I, p. m. — 12. Ss. Hermagora in Fortunat. — 13. S. Marjeta dev. — 14. S. Bonaventura šk. — 15. S. Henrik. — 16. Sedma nedelja po Bink. B. M. D. Karmelska.

V molitev priporočeni:

Zgubljen mladeneč, da bi zopet prišel na pravo pot v dušnem in telesnem oziru. — Rokodelec in njegov brat, oba v velikih nadlogah, priporočena v dušno in telesno pomoč Jezusu, Mariji, sv. Jožefu po bratovskih molitvah. — Nekdo za spreobrnjenje. — Tatinsk otrok za spreobrnjenje. — Za srečno popotvanje v Sarajevo — mati z otroci. — Spreobrnjenje brata, rešenje iz hude zadrege. — Neke posebne osebe za zdravje na prošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Deodata. — Za hišni mir pri neki družini.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XXIII. in XXIV. pogl.)

10. mal. serp. *Duša, kakor goreč ogenj vneta, se ne utolaži, dokler kaj ne požrè, in hudobni človek n poželjivosti svojega mesa ne jenja, dokler ognja ne vžgè.* (Neukrotena poželjivost v nečistosti je enaka ognju, ... ona ne ugasne v mehkužniku, dokler vsih moči v njem ne pokončá Sirah opisuje grozne nasledke raznih nečistnikov in pa prešestnikov.)

11. *Jaz (modrost, razodeta sv. vera) sem iz ust Najvišjega prišla... Kakor ceder na Libanu sem povikšana, in kakor cipresa na Sijonski govi.*

12. *Kakor palma v Kadesu sem visoko zrastle, in kakor zasajena roža v Jerihu.*

13. *Jaz (modrost, sv. vera) sem mati lepe ljubezni in strahu in spoznanja in svetega upanja.*

14. *Pridite k meni vsi..., zakaj moj duh je slajši kakor med... Moj spomin terpi vselej in vekomaj.*

15. *Kdor mene posluša, ne bo osramoten; in kateri v meni delajo, ne grešijo.*

16. *Kteri mene pojasnujejo (drugim oznanjajo, razkladajo), bodo večno življenje imeli.*

Mali serpan (julij) je posvečen češenju predrage Jezusove Kervi. Zraven družega „Koledar za odpustke“ posebno priporoča večkrat križev pot moliti.

Množenje bratovšine.

V bratovšino Naše ljube Gospé presv. Serca v Ljubljani je bilo do konca decembra 1881 vpisanih 101.242 udov; od novega leta do konca junija 1882 se je vpisalo 3649 novih udov, ter šteje sedaj bratovšina skupno 104.891 udov. Toliko tisoč in tisoč zdihljejev mora imeti veliko moč, in jo tudi ima, kar med drugim pričajo tudi mnoge uslišane prošnje, kolikor nam je znano. Pa kako veliko več gotovo jih je uslišanih, kar ni očitno znano. Mnogi se spreobernejo, da sami ne vedó, od kod je ta milost, ker jim to drugi sprosijo. Mnogi zadobijo zdravje, hišni mir, pomoč v časnih stiskah na prošnje skrivnih prijatelov ali sploh dobrih duš! Nadaljujte se toraj zapisovati in vsi prav kličimo: O naša ljuba Gospá presv. Serca, za nas Boga prosí!

Listek za raznoterosti.

Zlatožejcem.

Dirjaš — človek, kaj? — nagrabil,
Brez miru —, da bi zlatá!
Človek, kaj zlató boš rabil,
Zadnja kocka ko 'zigrá?

Odgovôri: si li vstvarjen
Po podobi Božji bil,
Da bi v zlato zakovarjen
Suho žejo si gasil? —

Dokler smert te bo pahnila
Od zakladov tvojih proč,
Tvoje ude položila
Vozke jame černo noč?

Si prejel li dušo lepo,
Da bo v trupla sužnosti?
Strast da ji vkaže slepo,
In za zlatom jo dervi?

Trap, za zlatom, glej! hlepenje
Prazna je nečimernost;
Kaj bo, mine ko življenje,
Britka smert ti vseka ost?

Ah! prevarjen, brez pomoči,
Brez miru boš trepetal;
Ko se v večnost duša loči,
Se brez nade boš podal.

Č'mu ti bodo zlati kupi,
Kadar mrakne ti okó?
Mar dobé se z zlatom upi,
Kupit milostno sudbo? —

Za bogastvo, čast se zmenil
Večni tvoj Sodnik ne bo;
Tvoja dela On bo cenil,
Dati peklo al nebó. —

Da, ko vžgó ti smertno svečo,
Svet drugači bo spoznal,
Med sedanjo, večno srečo
Strašen bo prepad zijal!

Radoslav.

Maša za sv. Detinstvo, in sicer za mertve družabnike, bo prihodnji četrtek (13. t. m.) ob 7 v uršulinski cerkvi.

Kapelico ss. Cirila in Metoda ob cerkvi Jezusovega presv. Serca v Ljubljani so ravno v god teh apostelnov, 5. t. m., pričeli zidati tako, da na eni strani bo sakristija, na drugi ta kapela.

Jubilantom. Ker se bliža tisti čas, ko bodo gg. jubilanți obhajali 25- in 50letnice, Vam zopet pošljem za vsake eno letnico. — Čudno, da bo letos petdesetletnikov več, kakor petindvajsetletnikov.

**PETINDVAJSETLETNIKI! BRATJE NAŠI,
ŽIVITE VSI MNOGO LET, ISTINITO: CELO
VEČNOST!**

**PEDESETLETNIKI! VŽIVAJTE SAD SVOJEGA
TRVDA, PLAČA LEPA IN IZBORNA VAS ČAKA.**

Ledinski.

V katoliški bukvarni se dobite naslednji dve knjigi: „Geistliche Einsamkeit, oder monatliche Vorbereitung auf den Tod.“ In 36 Betrachtungen, von P. Bonifazius v. Mainz. Cena 60 kr. — „Hilfe im Leiden“, Trostbuch für jeden Tag des Jahres, von Adele von Hoffelice. 647 str. Prav dobro zdravilo za bolnike z dušnimi in telesnimi „boli“ in za vsaktere terpine. Cena 2 gl. 40 kr.

Ciril-Metodove slovesnosti so se tudi na Dunaju letos živejše obhajale v cerkvi in po družbah. — Pred vsem je potrebna dan danes molitev po namenu Ciril-Metodovske enciklike — in to še zlasti zdaj v osmini. Prihodnjič daljši spis o slov. aposteljnih.

Na Blokah so 16. rožnika sklenili prelép ljudski misijon, o katerem več prih. — Tudi nekaj družih spisov prihodnjič.

V Ameriko se je podalo zopet 16 ljudi (med njimi ena cela družina) iz Černomeljskega okraja na Dolenjskem. Odpeljali so se poprešnji ponedeljek po železnici proti Dunaju in mislili so se 2. julija s parobrodom „Mosel-om“ odpraviti na morje; 10–12 dni bodo na morji in potem se peljejo iz Novega Jorka še kacic 5 dni po železnici proti večeru. Prišel je namreč pred nekimi tedni iz Amerike verli tergovec g. J. R. Vertin, bliženj sorodnik mil. gosp. škofa Vertina, in pod njegovim vodstvom potujejo ti izselci, katerim Bog daj srečno pot, pa tudi v Ameriki take naselbe, da bodo mogli skerbeti tudi za svoje duše.

V bolnišnico cesarjeviča Rudolfa v Šentvidu na Koroškem je bilo od 1. pros. do konca grudna 1881 sprejetih 606 bolnikov iz raznih dežel; med njimi 42 Kranjcev, 16 Štajarcev, 100 Hervatov, 6 Primorcev, 390 Korošcev itd. Sprejetih je bilo 100 več memo prešnjega leta. Za to se je zahvaliti dobrotnikom. Poročilo pravi, da na poslopji imajo še znaten znesek dolga. Čast. br. Hlavaček milošnjo zbira za dobrotni vetav tudi po Kranjskem.

Čast. P. Edvard Benedičič, naš rojak, ki biva že 4–5 lét kot zdravnik pri usmiljenih bratih v Rimu in

je zdravnik tudi papeževih Švicarjev, imel je častno nalogo spremljati bolnega kardinala Hergenröther-ja v Švico. Morda pride za kake dni tudi domú na Kranjsko.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik M. P. 2 gl. — Č. g. župnik Val. Zarnik 2 gl. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 1 gold. — Č. g. Fr. Z. 2 gold. — Gospodinja K. v Mengšu 1 gl. 20 kr. — J. Z. R. 1 gl. — Dva dobrotnika 2 gl. — Č. g. župnik J. Kapuz 1 gl. — Č. g. Fr. Mekinec 2 gold. — J. M-c 20 kr. — Preč. g. dekan Mart. Skubic 13 gl. 82 kr. — Neim. 10 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Č. g. Ignacij Ključevšek 3 gold.; pn. g. prošt Peter Urh 1 gl. (Oddano pri pn. g. kan. Andr. Zamejcu.) — Z Doba po č. g. Fr. Mekincu 8 gl. — Č. g. župnik M. Narobe 1 gl. — Po preč. g. župn. J. Krašovicu 5 gl. — Preč. g. dekan Martin Skubic 5 gl.

Za kapelo ss. Cirila in Metoda pri cerkvi Jezusovega Serca v Ljubljani: Dobrotnica 50 kr.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Z Dóbrove nad Ljubljano 28 gl. 30 kr. — Gospodičina Tereza Bučar-jeva 5 gl. — Marija Kars 20 kr. — Od Šent-Vida pri Zatičini 20 gl. — Od Šent-Ruperta 30 gl. 40 kr. — S Čemšenika 2 gl. — S Šent-Vida nad Cirk- nico 3 gl. 20 kr. — Z Dobráve pri Kropi 14 gl. — Od Šent-Mihela pri Žužemberku 7 gl. 6 kr. — Po č. g. M. Šarabonu 1 gl. 50 kr. — S Sv. Trojice 14 gl. 54 kr. — Neimenovana 20 gl. — Grofinja Hermina Auerspergova 6 gl. — Helena Velkaverh 1 gl. — Po č. g. H. Dejaku 3 gold. 35 kr. — Po č. gospéh Uršulinaricah Ljubljanskih 7 gl. 72 kr. — Baronovka Ana Lazarinova 7 gl.

Za hiralnico sv. Jožefa v Ljubljani: Preč. g. dek. Mart. Skubic 9 gl.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: Preč. g. dekan Mart. Skubic 5 gl. — Č. g. župn. J. Eder 5 gl. — Dobrotnica 1 gl.

Za bosansko gimnazijo v Travniku: Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl. — Preč. g. dekan. Martin Skubic 5 gl.

Za vstanovo semeniša in bolnišnice v Filipopolji: Pn. g. stolni dek. J. Volc 10 gl.

Za misijone oo. Trapistov med Kafri: Č. g. župn. M. Narobe 1 gl.

Za sv. Očeta: Starološka župnija po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu 50 gold. — Z Ledin po č. g. župniku J. Demšarji 4 gl. — S Keranic po č. g. župniku Fr. Gorišku zbirke 3 gl. 20 kr. — Iz Mavčič po č. g. župniku M. Preželjnu 27 gl. 55 kr. — Po č. g. Val. Zarniku iz Naklega 6 gl. — Č. g. župnik Fr. Vohine 1 španj. kolonat = čez 2 gl. — Z Dola po č. g. Fr. Mekincu 8 gl. — Preč. g. dekan Martin Skubic 12 gl. — Iz Mekin č. g. župnik in farani 7 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Blaž Petrič iz Blagovice 4 gl. 50 kr., Ana Merzlikar 1 gl. 38 kr. (Oddano pri pn. g. vodju.) — Z Dobovca 3 gl. — Č. g. župnik M. Narobe 1 gl.

Iz zapuščine r. gosp. Ant. Pintarja zadnji pobirki: Za študentovsko kuhinjo 3 gl.; za cerkev Jezusovega presv. Serca v Rimu 3 gl.; za kapelo ss. Cirila in Metoda v Rimu 2 gl.; za misijon č. g. V. Laha v Bosni 3 gl.; za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu 3 gl.